



Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 23

1. December 1915

64. Aargang

„Mormonismens“ filosofiske Grundlag.

Foredrag, holdt efter Indbrydelse i San Francisco ved den der afholdte store Religionskongres den 29. Juli 1915 af Dr. James E. Talmage.

(Oversættelsen fra „Bikuben“.)

Tillad mig at forklare, at det gængse Udtryk „Mormon-Kirken“ ikke er det rette Navn paa den Kirke, som i Almindelighed benævnes saaledes. Ordet „Mormon“ blev først benyttet som et bekvemt Øgenavn, og dets Oprindelse stammer fra Udgivelsen af „Mormons Bog“. Benævnelsen er nu saa almindelig benyttet, at Kirken og dens Medlemmer uden Indvending lade sig kalde med dette Navn og selv benytte det. Det rigtige Navn for den saakaldte „Mormon“-Kirke er „Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“. Dens Religionsfilosofi er for en stor Del tilkjendegivet i dette dens rette Navn.

„Mormonismens“ filosofiske Grundlag er konstrueret omkring de følgende Værdomsprincipper:

1. Tilstedeværelsen af en levende, personlig Gud; Menneskenes Forudtilværelse og evige Natur som Guds virkelige Sønner og Døtre.
2. Mennesket sendt til Jorden og iflædt et Legeme for at gjen-nemgaa en Prøvestand og erhverve Erfaringer.
3. De første Menneskers Overtrædelse og Fall, hvorved Menneskene blev dødelige eller med andre Ord blev underkastede en Adskillelse af Aland og Legeme gjennem Døden.
4. Den absolute Nødvendighed for en Forløser med Magt til at overvinde Døden og derved tilvejebringe en Gjenforening af Aland og Legeme for alle Mennesker gjennem en virkelig Opstandelse.
5. Nedlæggelsen af en bestemt Frelsningsplan, gjennem hvis Ad-

Iydelse Menneskene kunne opnaa Tilgivelse for deres Synder og blive i Stand til ved Stræbsomhed og et retsærdigt Levnet at gaa fremad gjenem al Ewiged.

6. Oprettelsen af Jesu Kristi Kirke i „Tidernes Midte“ gjennem det Missionsarbejde og den forsonende Død, som den forudbeskikkede Frelser og Forløser for Menneskene udhørte, og Forkynhelsen af hans frelsende Evangelium gjennem det hellige Præstedømme i Aposteltiden og en lille Tid derefter.

7. Det almindelige Frasald fra Jesu Kristi Evangelium, under hvilket Verden sank ned i Apostasiens Mørke, og det hellige Præstedømme ophørte at gjøre sig gjældende i de sletteriske Organisationer og Kirker, der vare oprettede og satte i Virksomhed af Mennesker.

8. Evangeliets Gjengivelse i denne Tid og Gjenoprettelse af Jesu Kristi Kirke ved det hellige Præstedømmes Fuldmagt, modtaget gjenem guddommelig Åabenbaring.

9. Den gjenoprettede Jesu Kristi Kirkes beskikkede Mission er at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinancer blandt alle Nationer som en Forberedelse til vor Frelser Jesu Kristi nærforestaende Komme for at regjere paa Jordens som Herre og Konge.

1. „Mormonismens“ vigtigste Hjørnesten er Læren om den sande og levende Gud, det højeste Væsen, i hvis Billeder og lignelse Menneskene ere skabte i Kjødet.

Vi anse det for at være fornuftigt, bibelst og sandt, at Menneskets Tilværelse her paa Jordens blot er et Udsnit i den store Plan for Sjælens Udvikling, og at Fødselen ligesaa lidt er Begyndelsen, som Døden er Uafslutningen paa Menneskets individuelle Tilværelse. Gud skabte alle Ting aandeligt, før de blevne skabte timeligt her paa Jordens, og alle Menneskers Aander levede som Fornuftvæsener, i Besiddelse af Evnen til at vælge og med fuld Handelsfrihed, før de blevne ifklædte jordiske Tabernakler. De vare Guds Børn i Aandeverdenen. Det var deres himmelske Faders Hensigt at give dem en Lejlighed til at blive prøvede og udviklede, at møde, kjæmpe mod og overvinde det Onde og saaledes erhverve Styrke, Mod og Erfaringer, der kunde gjøre det muligt for dem vedblivende at udvikles og gaa frem gjenem kommende Ewigheder. I den Hensigt blev Jordens skabt, hvorpaa, ligesom paa andre Kloder, disse Sjæle kunne blive ifklædte Legemer og gjenemgaa en Prøvestand, som en Forberedelse til en større og herligere Fremtid.

Disse aandelige Væsener vare indbyrdes forskjellige i Evner og Egenstæber, nogle af dem store og ødle, egnede til at styre og lede; andre bedre i Stand til at følge end til at lede, men alle med Beitingelserne for Fremgang og Udvikling i Retsærdighed, hvis de selv vilde.

Ingen, som bekjender at tro paa Kristendommen, kan med god Samvittighed anerkjende den hellige Krist som Guds Ord og samtidigt benægte Kristi Forudtilværelse, eller tvivle om, at Israels Hellige, som Han fødtes som Marias Barn i Bethlehems i Judea, havde opholdt sig hos Faderen som en Aand uden Legeme, den Førstesøgte af vor Faders

Børn. Hele den store Hær af Aander, som har modtaget og i Fremtiden vil modtage Legemer paa Jordens, var ligeledes der. Meddens Kristus levede blandt Menneskene som et Menneske, omtalte han gjenlagne Gange sin Forudtilværelse — at han kom fra Faderen og vilde vende tilbage til Faderen, naar hans Mission i Kjødet var fuldført.

Nogle af de Begivenheder, der fandt Sted i Aardeverdenen, endog før Jordelivet begyndte, blev i et Syn vist Johannes Abenbareren. Han saa Aanderne, der gjorde Oprør mod Gud under Lucifers Ledelse, en Morgenrødens Søn, senere kaldet Satan eller Dragen. Johannes var Bidne til en Kamp mellem disse oprørste Aander og de loyale og trofaste Sjæle, der kjæmpede under Erkeengelen Mikael's Banner. Vi læse: „Og der blev en Kamp i Himmelnen; Mikael og hans Engle stred mod Dragen, og Dragen kjæmpede og dens Engle.“ Sejren tilfaldt Mikael og hans Engle, som ved deres Lydighed og Mod blev Sejrherre i deres første Prøvestand, medens Satan og hans overvundne Tilhængere, som „ikke bevarede deres Højhed“, hvortil der hentydes i Juda Brev, nedstyrtes til Jordens og blev Djævelen og hans Engle, der for evigt ere udelukkede fra at modtage et kjødeligt Legeme med de dermed forbundne Muligheder for evig Fremadskriden.

Aarsagen til denne store Kamp i Himmelnen var Lucifers Oprør efter Forkastelsen af den af ham foreslaade Plan, hvorved Menneskene skulde frelses fra Jordelivets Farer og Synder, ikke gjennem Kamp og Stræben og ved at modarbejde det Onde, men ved at blive tvungne til at modtage Frelsens Plan. Satan søgte at tilintetgjøre Menneskets Handlefrihed, men i det store himmelske Raad blev hans Forslag forkastet, medens det Tilbud, som kom fra den højtæssede Søn, Jehova, senere kaldt Jesus Kristus, om at sikre Menneskets Handlefrihed i Kjødet og at henvise sig selv som et Sonoffer for Menneskehedenes Synder, blev modtaget og blev Frelsningsplanens Grundlag.

De Aander, som bestode deres første Prøvestand, skulde forfremmes til den næste — Jordelivet, for at blive prøvede og lutrede og vise, om de vilde efterleve den, med Løfte og Forvisning om, at Alle, som holde deres anden Prøvestand, skulle modtage Belsignelser evindelig og vore i Herlighed.

2. Forfremmelsen af Guds Børn i Aardeverdenen fra deres første til deres anden Prøvestand blev paabegyndt ved Menneskets Skabelse paa Jordens, hvorved disse Aander hver især blev iflædt et Legeme af Kjød og Ben, dannet af Jordens Elementer, eller, som første Mosebog figer, „af Jordens Støv“. Hvorledes denne Skabelse foregik, behøve vi ikke her at beskjæftige os med. Det første Menneskes Aand, Adam, blev sendt til Jordens, iflædt et Legeme af Jordens Stoffer, og hans Grindring om sin forrige Tilværelse og Stilling blandt Aanderne blev midlertidig borttaget, saaledes at et tykt Glemselfens Slør adskilte hans nuværende Tilstand fra Fortiden. Saaledes blev Mand og Kvinde satte her paa Jordens og modtoge fra deres Skaber Magt og Herredomme over alle Ting paa Jordens.

Løve og Besalinger blevne givne dem med Frihed og Ret til at vælge

det Gode eller det Onde, at være lydige eller ulydige overfor de Love, som Jordelivet er underkastet. Forhold, aldeles ukjendte i Jorduttilværelsen, omgave de første Mennesker, og de blev udsatte for Prøvelser og Modgang. Dette var Hensigten med deres Tilværelse paa Jorden. For dem og deres utsatte Esterkommere — hele Menneskeslægten — er dette Liv et Bindeled, en mellemliggende Prøvetid, der forbinder Fortiden med Fremtiden — Evighed med Evighed. Vi, Menneskeslægten, i Virkeligheden Sønner og Østre af himmelske Forældre, de aandelige Børn af Gud, vor evige Fader, og vor guddommelige Moder, vi ere borte fra Hjemmet for en lille Tid, ude at studere og arbejde som retmæssigt indstrevne Elever i Jordelivets store Universitet. Gaa vi ud fra denne store Skole med en god Examens, ville vi træde ind i en højere og større Virkekreds, hvor Fremadskriden aldrig ophører.

3. Blandt de Besalinger, som blevne givne til vore første Forældre i Edens Have, var der een, som forbød dem at nyde saadan Føde, der ikke passede til deres Tilstand. Den naturlige og uundgaaelige Følge af Ulydhed i denne Retning blev fremsat for dem i Form af en Straf — dersom de i deres Legemer indførte de fremmede, jordiske Stoffer, som indeholdies i de Fødemidler, imod hvilke de blevne advarede, vilde de dø. Det er sandt, at de ved at overtræde denne Besaling ikke kunde undgaa at indhøste Erfaringer og Kundskab; den forbudte Føde er derfor ogsaa blevne kaldt for Frugten af „Kundskabens Træ paa Godt og Ondt“.

De overtraadte Guds Besaling, og saaledes sandt Syndefaldet Sted. Menneskenes Legemer, som vare skabte fuldkomne i Form og Bevægelighed, blevne nu skræbelige og svage, udsatte for de legemlige Sygdomme og Daarligheder, som ere gaaede i Arv fra Slægt til Slægt lige siden, og som tilsidst foraarsagede Legemets Oplosning og Død.

Fristeren, gjennem hvis sledske Ord, halve Sandheder og sjældige Løgne Eva blev bedraget, var ingen anden end Satan eller Lucifer, den oprørre og nedstyrtede „Morgenrødens Søn“, hvis Forslag, der medførte Tilintetgørelsen af Menneskets Handlefrihed, var blevne forkastet i det himmelske Raad, og som var blevne nedstyrtet til Jorden tilligemed alle sine Tilhængere — Aander, som aldrig ville faa Tilladelse til at faa Legemer af deres egne. Med sit Forslag forkastet, besjret af Mikael og hans Engle og forsmædeligt udstoet af Himlen, besluttede Satan at hævne sig ved at ødelægge Legemerne, i hvilke de trofaste Aander — de, som holdt deres første Prøvestand — skulle blive fødte, og Evans Fristelse var blot en Begyndelse paa denne djævelske Plans Udførelse.

Døden kom ind i Verden og gif i Arv til Alle. Den kan tage sit Offer i Barndommens eller Ungdommens Dage, i Livets bedste Alder eller vente, til den høje Alders snehvide Haar bedække Hovedet; den kan komme som Følge af Ulykke eller Sygdom, gjennem Forbrydelse eller, som vi sige, af naturlige Aarsager; men komme maa den, som Satan godt veed, og deri bestaar hans nubærende, men kun midlertidige Triumf. Men Herrens Hensigter ere, som de altid have været og altid

ville vedblive at være, langt mægtigere end de sindrigste Planer, Mennesker eller Djævle kunne lægge. Satans Rænkespil og Hensigt, at gjøre Døden uundgaaeligt, vedvarende og eneherskende, blev forudset og et Middel til Frelse tilvejebragt, allerede før det første Menneske var skabt i Kjødet. Forsoningen, som skulle komme gjennem Jesus Kristus, blev beskifket som et Middel til at overvinde Døden og forløse Menneskene fra Satans Herredømme.

4. Af det, der allerede er sagt, fremgaar det, at „Mormonismen“ anerkjender den bibelske Beretning om Menneskets Skabelse og Syndefaldet. Vi tro, at Faldet var en sysselsvækkelsesproces, ved hvilken Menneskets Legeme tabte Evnen til at modstå Sygdom og Død, og at Synden kom ind i Verden med Døden. Vi tro, at Faldet var forudset af Gud, og at Han i sin Visdom vendte det til det Gode, idet Han benyttede det til at fremme sine Hensigter — at give sine Børn den forudbestemte Prøvelse, gjennem hvilken Vejen til Ophøjelse vilde blive aabnet for dem.

Pad. dette ikke blive forstaet saaledes, at Guds Forudvidenhed med Hensyn til, hvad der vil ske under visse forhold, er bestemmende for, hvad der vil ske. Almægtig, som Han er, tillader Han meget at ske, som er imod Hans Willie. Jeg kan ikke tænke mig, at Forbrydelse og Last, Uretfærdighed, Egenkjærlighed og Hensynsløshed af de Stærke overfor de Svage og de Fattiges Undertrykkelse af de Rige er Guds Willie og Bestemmelse. Det er ikke Hans Ønske eller Hensigt, at en eneste Sjæl skal fortabes; ivertimod er det Guds „Gjerning og Øre at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket“. Saaledes er det heller ikke Guds Hensigt at forstyrre, endnu mindre at tilsidesætte Menneskenes Handlefrihed, selv om de vanhellige deres guddommelige Fødselsret og hengive sig til det Ønde.

Før Mennesket blev skabt i Kjødet, forudsaa den evige Fader, at nogle af Hans Børn vilde bestaa Livets Skole og andre ikke; nogle vilde være trofaste og andre falske; nogle vilde vælge Retfærdighedens Sti, medens andre vilde vandre ad Ødelæggelsens Vej. Han forudsaa ligeledes, at Døden vilde komme ind i Verden, og at Hans Børn blot for en stakket Stund vilde være i Besiddelse af deres Legemer. Han saa, at Budene og Lovene vilde blive overtrædte, og at Menneskene, udelukkede fra Hans Nærhed og overladte til sig selv, vilde synke ned i Stedet for at hæve sig, vilde gaa tilbage i Stedet for frem og til sidst blive fortabte. Det var nødvendigt, at et Middel til deres Forløsning blev tilvejebragt, hvorved de kunde føres tilbage og ved at adlyde visse Love opnaa Frelse og Ophøjelse i de evige Verdener. Dødens Magt maatte overvindes saaledes, at Menneskene, som nødvendigvis maatte dø, kunde leve igjen og deres Mandar blive iflædte udødeliggjorte Legemer, over hvilke Døden ikke mere havde nogen Magt.

Medens vi erkjende, at Adams Overtrædelse var Ursagen til, at Menneskeheden kom ind under Dødens Lag, saaledes tro vi ogsaa, at kun Adam vil blive holdt ansvarlig for sin Overtrædelse. Straffen, som var en Følge af Adams Synd, trængte igjennem til alle Mennesker,

til alt Liv paa Jordens; men paa den store Regnskabsdag, som man kalder Dommens Dag, ville de Omgivelser og Livsforhold, under hvilke hver Sjæl har levet, og Vanskelighederne, vi have mødt i Livet, blive tagne i Betragtning. „Derfor, ligesom Synden kom ind i Verden ved et Menneske, og Døden ved Synden, og Døden saaledes trængte igjenem til alle Mennesker, efterdi de syndede alle; Altsaa, ligesom Ens Jordommelse er kommen over alle Mennesker, saaledes skal ogsaa ved Ens Retfærdighed komme for alle Mennesker Retfærdiggjørelse til Liv“. (Rom. 5 : 12, 18.)

Vi erkære, at en Forløser er absolut nødvendig; thi Menneskene ere aldeles ude af Stand til ved egen Kraft at løste sig op fra en lavere til en højere Sphære. Ligesom de døde, mineraliske Bestanddele kun kunne blive indlemmede i Planternes Æv ved, at Planten selv rækker ned i Jordens og gjennem sin egen Livskraft hæver dem op i sig, eller som Plantedelene kun kunne blive til Rød og Knogler hos Dyrene ved, at disse selv optage dem i sig og oploje dem, saaledes kan Mennesket kun blive løstet op fra sin faldne Tilstand her paa Jordens, saa fuld af menneskelige Svagheder, legemlige Skræbeligheder og Tilbøjeligheder til at synke ned i Syndens Mudderpøl, ved at en højere Magt rækker ned efter ham og hjælper ham op. Vi tro paa Jesu Kristi Forsoning som et Grundprincip i den kristne Filosofi, og vi antage den bibelske Lære desangaaende. Gjennem Forsoningen blive Dødens Vænker brudte og en Vej aabnet, hvorved de personlige Synder kunne blive udslættede. Vi tro, at Jesus Kristus var den eneste, der var i Stand til at blive en Frelser og Forløser for Verden af følgende Grunde:

1. Han er det eneste syndesri Menneske, der nogensinde har vandret paa Jordens.

2. Han er den evige Faders Embaarne i Kjødet og derfor det eneste Væsen, født paa Jordens, som er i Besiddelse af en Hylde, baade af guddommelige og menneskelige Egenskaber.

3. Han er den, der blev udvalgt i det store Raad i Himlen og forudbeskikket til denne Gjerning.

Intet andet Menneske har levet uden Synd og derved undgaaet at komme under Satans Herredomme. Jesus Kristus var den eneste, som Døden, der er Syndens naturlige Følge, ikke kunde gjøre Fordring paa. Kristi Syndfrihed gjorde det muligt for Ham at osre sig selv som et Sonoffer for alle Menneskers Synder.

Intet andet Menneske var i Besiddelse af Magt til at holde Døden paa Afstand, indtil han selv vilde, at den skulle komme. Vi tro paa den hellige Kristi tydelige og ligefremme Erklæringer, at Jesus Kristus i sig selv var i Besiddelse af Magt over Døden. „Thi ligesom Faderen har Liv i sig selv, saaledes har han ogsaa givet Sønnen at have Liv i sig selv.“ (Joh. 5 : 26.) Endvidere læse vi: „Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at tage det igjen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det igjen.“ (Joh. 10 : 17, 18.)

Denne saa enestaaende Egenskab var Jesu Kristi medfødte Arv, thi

Han var som Menneske her paa Jordens en Søn af en døvelig Moder og en udødelig Fader. Ingen jordisk Mand var hans Fader. Fra Maria arvede Han et dødeligt Menneskes Egenskaber, indbefattende Betingelserne for at kunne dø; fra sin udødelige Fader modtog Han Kraft til at leve i Ejødet for stedse, upaavirket af Døden, indtil han selv frivilligt underkastede sig den. Intet andet Væsen er nogensinde kommen til Verden paa en saadan Maade, forudbestemt og beslægtet til at nedslægge sit Liv som et Sonoffer for Menneskeheden. Blandt de Ærdomme, som Jesus Kristus fremkom med, medens han levede paa Jordens, var den af Ham ofte gjentagne Forsikring, at Han var kommen ned fra Himlen, ikke for at gjøre sin egen, men sin Faders Willie, som havde sendt ham.

Forsoningen, der var tilvejebragt af Frelseren, blev udført frivilligt af Ham for Menneskene, der Alle vare blevne affskærne fra at komme i Guds Nærhed formedelst Synd. Gjennem dette Sonoffer er Vejen aabnet for en Forligelse med Gud, saaledes at Menneskene igjen kunne blive forenede med Ham og blive i Stand til at leve og gaa fremad som opstandne Væsener i de evige Verdener. Denne Opsattelse er Grundvorden for vor Filosofi og den bogstavelige Bethydning af Ordet Forsoning, der, som dets Stavelser antyde, er en Forsoning til „Forligelse eller Gjensorening af dem, som have været adskilte“.

Som allerede antydet har Forsoningen en dobbelt Bethydning:

1. En universal Forløsning af hele Menneskeslægten fra Døden, som kom ind i Verden formedelst vore første Forældres Overtrædelse, og
2. En betinget Frelse, hvorved Følgerne af Menneskenes personlige Synder kunne overvinde.

Sejren over Døden holdt sit Indtog, da Jesus Kristus opstod efter at være blevet forsøvet og ihjellagen. Han var den første, som opstod fra de Døde til Udødelighed og er deraf med Rette kaldet „Første-grøden af de Hensovede“. (1. Kor. 15 : 20); „Førstefødt af de Døde“ (Røl. 1 : 18) og „Den Førstefødte af de Døde“. (Aab. 1 : 5.) Der er Beretninger om Døde, som ere blevne oprejste til Livet før Kristi Død og Opstandelse; men dette bestod kun i en Tilbagevenden til den jordiske Tilstand; og at de igjen maatte dø, er sikkert.

(Fortsættet Side 362.)

Tankesprogs.

Til rette Tid at vrage, til rette Tid at tage
mod Lykvens Smil og Gunst —
til rette Tid at tage, til rette Tid at vrage
er Livets svære Kunst.

Bodenstedt.

— Engstelig at gruble over, hvad man havde funnet gjøre, er det dårligste, som man kan gjøre.

Sunday den 1. December 1915.

Det hellige Nadverens Sakramente.

Naar Mennesket har adlydt Jesu Kristi Evangelium ved at blive døbt i Vand til Syndernes Forladelse og har modtaget Haandspaalgelse for den Helligaands Gave, er det berettiget til at deltage i den hellige Nadvere, og det „bør Menigheden at samles ofte, og nyde Brødet og Vinen*) til Thukommelse om den Herre Jesus“. (Bagtens Bog 20. Kap. 75 B.) Denne hellige Pligt bliver uden Twivl af en eller anden Grund ofte forsømt af mange Medlemmer, som formentlig ikke have den fulde Forstaelse af, at de derved gaa Glip af mange Velsignelser, der ere forbundne med Nydelsen af det hellige Maaltid. Mogen Misforstaelse og Bilsfarelse raader iblandt Menneskene angaaende den hellige Nadver, men de Sidste-Dages Hellige lære med Bestemthed, hvad der er Hensigten med og Bethydningen af den, og fastholde at have Ret til at undervise Menneskene om dette saa vel som om andre af Evangeliets Principper. Størstedelen af dem, som bekjende sig til Nutidens Kristendom, er af den Mening, at Nadveren blev indstiftet til Syndernes Forladelse, og som Bevis for denne Paastand henviser de til Mathæus 26, 27, hvor der læses:

„Og han tog Kalken og takkede, gav dem det og sagde: drifke Alle deraf, thi dette er mit Blod, det nye Testamente, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse.“

Naar man læser dette Skrifsted, bør man erindre, at Jesu Blod endnu ikke var udgydt for Menneskenes Synders Skyld, men at dette først skete den følgende Dag. Vinen, som Jesus gav Disciplene, var dersor et Symbol paa hans Blod, der skulle udgydes, men der var ingen Forretelse om Syndforladelse forbundet med Nydelsen deraf.

At Nadveren ikke er bestenit til Syndernes Forladelse, fremgaar tydeligt af Pauli første Brev til Korinthierne, 11. Kap., hvor han nævner:

„Dersor, hvo som øder dette Brød eller drifker Herrens Kalk uværdigen, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod. Men hvert Menneske prøver sig selv, og saaledes øder han af Blodet og drifker af Kalken! Thi, hvo som øder og drifker uværdigen, øder og drifker sig selv til Dom.“

Det fremgaar tydeligt af disse Ord, at Nadveren ikke var for Syndere, der trængte til Syndernes Forladelse, men for Hellige, for at være „værdige“. Der var imidlertid en anden Ordinance, som var til „Syndernes Forladelse“, og som Mennesket maatte underkaste sig for

*) Da ren og uforsalset Vin ofte ikke kan erholdes, benytte De Sidste-Dages Hellige med Kristi Tilladelse, givet ved Alabenbaring, Vand istedetfor Vin.

at blive værdig til at deltage i Nadveren. Denne Ordinance var Vanddaaben, hvilken Ordinance Paulus og de sande Troende alle underkastede sig; og Paulus giver sit eget Bidnesbyrd angaaende sin Indlemmelse i Jesu Kristi Kirke. Ananias sagde til ham: „Og nu, hvorfor tøver Du? Staa op, lad Dig døbe og dine Synder afsvætte, og paakald Herrens Navn.“ (Ap. Gj. 22, 16.) Han var nu berettiget til at deltage i den hellige Nadver; thi hans Synder vare ham tilgivne i Daaben. Man kunde spørge, hvad der gjør et Menneske uværdigt til at deltage i det hellige Maaltid. Vi ville lade Paulus svare: Kjødets syndige Gjerninger.

„Kjødets Gjerninger ere aabenbarede, saasom: Hoer, Skjørlevnet, Urenhed, Uterlighed, Afgrundsdyrkelse, Trolddom, Fjendstab, Riv, Mid, Brede, Trætte, Evedragt, Partisplittelse, Avind, Mord, Druffensstab, Fraadseri og deslige; om hvilket jeg forud siger Eder, ligesom jeg ogsaa før har sagt, at de, som gjøre Saadant, skulle ikke arve Guds Rige.“ (Gal. 5, 19 og f. B.)

Det er Udvælelsen af disse Kjødets Gjerninger, der danner Skille-væg mellem Gud og Mennesket, og som gjør Mennesket uværdigt til at nyde det hellige Maaltid. Apostelen Paulus nævnede, at Grunden til, at mange af de forдумis Hellige vare aandelig og legemlig svage, var den, at de nøde Nadveren uværdigen:

„Derfor ere Mange støbelige og svage iblandt Eder, og en Del ere henvovede.“

Fremdeles:

„Men Aalandens Frugt er Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed og Trofasthed. Mod Saadanne er Loven ikke!“

Dette er Kristi Lærdom, og vi anmode de Hellige i den standinske Mission om at give noje Agt paa den og lægge noje Vægt paa Brugen af de rette Ord ved Indvielsen af Sakramentet; disse Ord ville vi her gjentage til Fordel for de Hellige. Ved henholdsvis Brødets og Kalkens Indvielse skal Eldsten eller Preisten fremføje følgende Indvielsesord:

„O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Sons Jesu Kristi Navn at velsigne og hellige dette Brød for alle deres Sjæle, som maa øde det til Ihukommelse om din Sons Legeme og vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de ere villige til at paataage sig din Sons Navn, og bestandig erindre ham, og holde hans Bud, som han har givet dem, at hans Aaland altid maa være hos dem, Amen.“

„O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Sons Jesu Kristi Navn at velsigne og hellige dette Vand for alle deres Sjæle, som drifte deraf, at de maa gjøre det til Ihukommelse om din Sons Blod, der blev udgydt for dem, paa det de maa vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de altid ihukomme ham, saa at de maa have hans Aaland hos sig, Amen.“ (Bagtens Bog 20, 76—79.)

Under Indvielsen bør alle Medlemmer, som ere tilstede, samle deres Tanker og i al Ydmighed føste dem paa den store Bethydning, der indbefattes i det hellige Maaltid. Den værdige Deltagelse i dette er et sikker Bærn imod den Ondes snedige Anslag; thi ved Guds Maade vil der blive givet den troende Sjæl større Kraft, og Vidnesbyrdets Aaland

vil bo i Hjertet og tiltage Dag for Dag. Livets Byrde vil derved blive lettet, og Sorger, som det er faldet i vor Lod at bære, ville bortsvinde ved at tænke paa Ham, som bar den tunge Byrde for Alle, og om hvem det er skrevet: „Kaster al Eders Sorg paa ham, thi han har Omhu for Eder.“ Da Jesus efter sin Opstandelse fra de Døde aabenbarede sig for Nephyterne og indstistede den hellige Nadver blandt dem, sagde han til dem:

„Salige ere I for dette, I have gjort; thi deri esterkommes mine Besalinger, og dette vidner for Faderen, at I ere villige til at gjøre det, som jeg har befalef Eder. Og saaledes skulle I altid tjene dem, som onvende sig og blive døbte i mit Navn; og I skulle gjøre det til Thukommelse om mit Blod, som jeg har udgydt for Eder, at I kunne vidne for Faderen, at I altid ihukomme mig. Og derom I altid ihukomme mig, skulle I have min Aand hos Eder.“ (3. Nej, 18:10, 11.)

Vi bede dersor alle Hellige i disse Lande om at benytte den gunstige Lejlighed, som tilbydes dem, til at deltage i den hellige Nadver, der minder om Ham, hvis snarlige Gjenkomst vi forvente.

— Hans J. Christiansen.

„Mormonismens“ filosofiske Grundlag.

(Fortsat fra Side 359.)

Umiddelbart efter Jesu Kristi Opstandelse blev mange af de retfærdige Hensovede oprejste fra Gravene og viste sig i deres materielle Legemer af Kjød og Ben. Den hellige Skrift omtaler saadanne Tilsælde paa den østlige Halvkugle, og Mormons Bog beretter om lignende Begebenheder paa den vestlige. De Dødes Opstandelse vil blive almindelig og indbefatte Alle, som have levet paa Jordens, uanset om de have levet et retkaffent Liv eller i Synd; men de ville blive kaldte frem fra Gravene efter en bestemt Orden, i Overensstemmelse med deres Stilling. Dette var Frelserens Værdom, da Han, efter at have erklæret, at Evangeliet skulde forkyndes ogsaa for de Døde, sagde: „Undrer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skal høre hans Røst, og de skal gaa frem, de, som have gjort det Gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det Onde, til Dommens Opstandelse.“ (Joh. 5:28, 29.) I en Åabenbaring, givet i vores Dage, læse vi: „De, der have gjort Godt, i de Retfærdiges Opstandelse, og de, der have gjort Ondt, i de Uretfærdiges Opstandelse.“ (Bag. Bog 76:17.)

Opstandelse for Alle, som have levet paa Jordens, er en af Hoved-hjørnestenene i „Mormonismens“ Filosofi. Og: „Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skal være Guds og Kristi Præster og skal være Konger med Ham i tusinde Aar.“ (Åab. 20:6.)

5. Foruden denne uvurderlige Belsignelse — Frigjørelse fra Dødens og Gravens Baand, blev der gjennem Jesu Kristi Forsning tilvejebragt

almindelig Frelse for hele Adams Slægt, idet alle Mennesker derved fritages for de direkte Følger af Syndesfaldet, for saa vidt som disse have været Uarsag til det syndige i deres Liv. Mennesket er individuelt kun ansvarlig for sine egne Overtrædelser — de Synder, som det formedesst sin Handelsfrihed af egen fri Billie og Forælt begaar.

Som en nødvendig Følgeslutning af dette Grundprincip er det indlysende, at alle Børn, som dø, før de naa Ansvarlighedsalderen, ikke alene ere forløste fra Døden gjennem Opstandelsen til evigt Liv, med Aand og Legeme uadskilleligt forenede, men ogsaa fra enhver mulig Følge af nedarvet Tilbøjelighed til at synde. Det maa indrømmes uden Modsigelse, at Børn ved Fødselen modtage en vis Slaegtarb. Gode eller onde Tilbøjeligheder, Belsignelser eller Forbandelser oversøres fra Slaegt til Slaegt. Medens Arveligheden maa anses for blot at være en Tilbøjelighed eller Trang og ikke en sikker og absolut Forudbeskikkelse, saa ere alle Børn dog fødte under Vaavirkning af den algebraiske Sum af alle deres Forædres Karaktertræk og Tilbøjeligheder, forenede med deres egne personlige og særlige Ejendommeligheder, som de besade, medens de endnu vare Aander. Fra denne Tilbøjelighed til at synde ere alle Børn forløste gjennem Kristi Forsoning. Dette er retsfærdigt, thi Skylden kom til dem som en Arv og bliver betalt for dem. De behøve ingen Reusesse ved Daab eller Ordinancer for at indkomme i Guds Rige, thi da de ere ude af Stand til at omvende sig og endnu ikke ere ansvarlige for deres Handlinger, ere de uskyldige i Guds Øjne og ville blive talte iblandt de forløste og herliggjorte Sjæle.

Men Forsoningen har en speciel eller personlig Betydning, hvorved ethvert Menneske, som har levet i Kjødet, til det naaede Skjels Aar og Alder, kan bringe sig selv ind under den guddommelige Varmhjertigheds Rækkevidde og opnaa Tilgivelse for personlige Synder ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer, saaledes som de ere fastsatte og givne af denne Frelsesplans Ophav. Disse uundgaaeligt nødvendige Beitingelser for individuel Frelse ere: 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus, det vil sige Antagelsen af Hans Evangelium og Adlydelsen af Hans Besalinger som den virkelige og eneste Menneskenes Frelser; 2) Omvendelse, indbefattende dybtfølt Anger over begaaede Synder og en fuldkommen Omvendelse fra disse med den faste Beslutning af yderste Evne at undgaa at synde mere; 3) Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse, udført af En, som er i Besiddelse af Præstedommets Myndighed, hvilket vil sige, at vedkommende Mand er retmessigt kaldet til at handle i Jesu Kristi Navn; 4) den højere Aandens Daab eller Meddeleslen af den Helligaand ved Haandspaalsæggelse af dem, som have Myndighed dertil formedesst det højere eller melchizedekiske Præstedommes Fuldmagt. For at sikre den Frelse, som Adlydelsen af disse første Principper i Evangeliet er Begyndelsen til, er det nødvendigt vedblivende at kjæmpe mod Synden og adlyde Retsfærdigheds Love.

Vi tro, at Frelse fra Synd kun kan opnaas gjennem Lydighed. Døren til Guds Rige blev aabnet som Følge af vor Herre Jesu Kristi

Død og Opstandelse, men intet Menneske kan komme ind igennem den uden personligt og selvstændigt at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer.

Kristus „blev Aarsag til evig Frelse for alle dem, som lyde ham“. (Heb. 5 : 9.) Endvidere: Gud „vil betale enhver efter hans Gjerninger: den, som med Udholdenhed i god Gjerning søger Gere og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv, men over dem, som søger deres eget og ikke lyde Sandheden, men adlyde Uretfærdigheden, skal der komme Bredde og Hærme. Trængsel og Angest er over hvert Menneskes Sjæl, som over det Ønde, thi der er ikke Persons Anseelse hos Gud“. (Rom. 2 : 6—11.)

(Fortsættes.)

Efteraarskonferencen i Bergen.

Det første Konferencemøde blev afholdt Lørdag Aften Kl. 8^{1/2} i vort Missionslokale, Baskerelvsgaten Nr. 1. Konferencepræsident Adolph M. Nielsen bød Førsamlingen velkommen. Han betonede, at Missionærernes Bestræbelser gif ud paa at opmuntre Kirkens Medlemmer og oplyse vores Medmennesker om Evangeliets frelsende og glædebringende Principper. Han omtalte i Korthed Troens Principper og sagde, at Herrens Værk vil gaa fremad trods al Modstand. Han haabede, at Konferencen vilde blive en sand Fest for alle de Tilstedeværende.

Søster Clara Hjørnevik afgav som Præsidentinde en udførlig Rapport over de unge Mænds og Kvinders Forening. Første Raadgiver Johan Jensen støttede hendes Udtalelser. Han nedbad Guds Besignelser over Foreningen. Eldste Howard Andreasen aflagde derefter Rapport over sin Virksomhed i det sidste Halvaar. Han havde mødt Venlighed overalt, naar han gif ud at tale med Folk. Han havde udelt mange Smaastrifter og solgt en Del Bøger samit haft mange gode Samtaler med Folk. Konferencepræsident Adolph M. Nielsen afgav derefter Rapport vedrørende sin Virksomhed i Bergen. Hans højeste Ønske var at virke for Herrens Værks Fremme, saalænge Gud gav ham Kræfter dertil. Salmen: „Israels Haab paany oplives“, blev nu fungen. Missionspræsident H. J. Christiansen udtalte, at han var tilsreds med de afgivne Rapporter og glædede sig ved, at der var Fremgang over det Hele. Han opfordrede Søkkende til at erindre vort Valgsprog: „Frisk Mod, Søkkende; fremad til Sejr! Enighed er Styrke!“ Han opmuntrede Søkkende til at fortsætte den gode Troens Strid og udtalte Haabet om, at alle Søkkende vilde sætte Pris paa vort hyggelige Missionshus, som Præsident Nielsen havde saa smukt ifstand. Han omtalte Exemplets Magt og store Indflydelse; derfor var det af stor Bigtighed, at vi altid satte vores Medmennesker det allerbedste Exempel. Han opmuntrede de Hellige til at bistaa Præsident Nielsen paa det Bedste. Mødet sluttedes med Assyngelse af Salmen: „Da Kristi Kirke ved Guds Magt“ og Taksigelse af Broder Arnulf Strøm.

Søndagsskole-Konferencen.

Søndagsskole-Konferencen tog sin Begyndelse Søndag Morgen Kl. 10,30 med Salmen: „Hører Jordens Stammer, Sloegter“ og Bon af Broder Anders Virkeland. Salmen: „Vi glædes og frýdes i Sang med hverandre“, blev fungen, hvorefter Konferencepræsidenten bød de Tilstedeværende velkommen. Et interessant afveglende Program blev nu udført under Ledelse af Skolens Forstander, Artur Bjørndal. Br. Fosse gav en kort Oversigt over den theologiske Klasses Studium. Sangen: „Se Morgenrødens Straalers Glands“ blev fungen, hvorefter Broder Artur Bjørndal rapporterede Bergens Søndagsskole og Præsident Adolph M. Nielsen Søndagsskole-Virksomheden i Stavanger. Missionspræsidenten holdt sluttelig en aandsfuld og opmuntrende lille Tale til de tilstedeværende Børn og Forældre. Sangen: „Sejersfuld Zion“, blev nu affsungen, og Broder Nygaard sluttede Mødet med Takføjelse.

Eftermiddagsmødet Kl. 3.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Brødre, tør vi ihukomme“ og Bon af Broder Joh. Shurßen. Salmen: „Lovsynger Herren“, blev nu fungen. To Børn bleve velsignede, hvorefter henholdsvis Forstanderne for Stavanger og Haugesunds Grene, Brødrene Nygaard og A. Virkeland, afgave Rapport over Stillingen i disse Grene og bare deres Bidnesbyrd om Sandheden og Guddommeligheden af det Værk, for hvis Fremgang vi virke. Konferencepræsidenten meddelte, hvorledes Stillingen var i Konferencen som et Hele. Det viste sig, at Kirken gjorde Fremgang overalt, om end ikke med Stormskridt, saa dog sikkert. Missionspræsidenten foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i vor Tro og vore Bonner; og Konferencens Præsident foreslog de stedlige Autoriteter og Organisationer til Opholdelse. Alle Forslagene sanktioneredes paa sædvanlig Vis ved Haandsopraekning. Missionspræsidenten udtalte sig med Hensyn til Evangelie-Værket. Han sagde, at vi ved at betragte Evangeliets Historie fra de første Tider af vilde finde, at Herren i sin Visdom havde anordnet visse bestemte Tidsaffnit til Udsørelsen af det særlige Frelserværk, der i disse de sidste Tider er oprettet for aldrig mere at blive borttaget fra Jorden. Ligesom Kirken paa Kristi Tid var oprettet med Apostler og Profeter, saaledes er Kristi sande Kirke i vore Dage paanh oprettet paa Jorden med disse Embedsmænd. Han sagde, at det gjaldt om, at vi leve saaledes, at vi kunne være beredte til at møde Kristus, naar han kommer til Jorden igjen i stor Herlighed som den store Kongernes Konge og Herrernes Herre. Salmen: „Lad os frem, o Gud, vor Fader“, blev nu fungen, hvorefter Eldste Howard Andreassen sluttede Mødet med Takføjelse.

Aftenmødet Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Fader vor i Himlen“ og Bon af Br. J. Jensen. Salmen: „Som Staden, der paa Bjerget staar“, blev affsungen. Forsamlingen blev budt velkommen af Konferencepræsidenten. Han læste Ap. Gj., 27. Kap. og talte om Ligheden mellem

Apostlernes Virksomhed i Fordums Dage og de samme Herrens Ejeneres Virksomhed i Nutiden. Han afviste som taabelig Paastanden, at vi tro paa Joseph Smith som en Gud; men han var en bemyndiget Herrens Profet, ved hvem Evangeliets Gaver og Kærlighed igjen blev givne Menneskene paa Jorden. Til Afsvejling blev Salmen: „Fra Himlens høje Hælv“ assungen.

Missionspræsidenten udtalte sin fulde Tilslutning til det, Præsident Nielsen havde sagt. Vi kunde af vores Bøger bevise Usandheden af, hvad man sagde om os, at vi ikke troede paa Jesus; vi vare tverimod det Folk, der i sin Helhed havde større Tro paa ham end noget andet Samfund i Verden, idet vi troede paa Alt, hvad han lærte til Frelse fordum. Han fremstørte adskillige Beviser herpaa fra vores forskellige Skrifter. Han ønskede ikke, at Nogen, som der var givet ham Lejlighed at prædike til, skulde have nogen Undskyldning paa en kommende Dag og kunne sige, at han ikke var blevet undervist om Sandheden, og han bar et kraftigt Bidnesbyrd om vor Tro paa Jesus Kristus som Verdens Forløser, samt om Opførselsen af Profeterne angaaende Evangeliets Gjenlivelse i de sidste Dage. Salmen: „Se paa Zion, Herrens værk“, blev assungen. Derefter sang en Mandskvartet: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger“. Mødet sluttede med Tak sigelse af Artur Bjørndal.

Mandag Aften Kl. 8^{1/2}

havde den kvindelige Hjælpeforening sit Konferencemøde. Mødet begyndte med Ussyngelse af Salmen Nr. 104 og Bon af Søster Anna Smedstad, hvorefter Salmen Nr. 43 blev assungen. Forsamlingen blev budt velkommen af Præsidentinden, Søster Sine Gundersen, hvorefter Rapporter aflagdes fra de forskellige Grene. Søster Andersen gav en kort Rapport fra Næsunds Kvindesforening. Fra Stavanger afgaves Rapport ved Præsident Nielson, fra Haugeund ved Grensforstander Birkeland. Rapport fra Bergens Gren aflagdes for de sidste sex Maaneder ved Foreningens Sekretær, Søster Agot Johannessen. Det fremgik af Rapporterne, at der i det Hele taget var udført et godt Arbejde i disse Grene. Præsidentinden sagde, at Præsidentstabet og Foreningen havde forsøgt at gjøre deres Bedste for at støtte lidt Midler til at understøtte dem, der trængte. Første Raadgiver Bez Holgersen stadsættede, hvad Søster Andersen havde sagt, og bad Søstende om flittig at komme til Foreningens Møder og støtte dem paa det Bedste. Søster Emilie Haave sang følelsesfuldt Sangen: „En ukjendt Grav“. Efter en Oplæsning af Søster Rasmussen fremstod Præsident Adolph W. Nielson og sagde, at han var meget tilfreds med Rapporterne. Gud vilde lægge sin Tilsignelse til Alt, som blev udført i hans enbaerne Søns Jesu Navn. Salmen Nr. 176 blev assungen. Missionspræsidenten ydrede ligeledes sin Tilsredshed med Arbejdet, der havde været udført i Konferencen. Vi kunde dog stedse gaa fremad og blive bedre og bedre paa alle Omraader. Han haabede, at Søstrene, som aflagde Husbesøg, i rigt Maal maatte være besjælede af Guds Land, saa at de kunde møde dem, de besøgte, med Kærlighed og Hensynsfuldhed. Han omtalte

Nyitten af at føre Slægtregister og ønskede, at Kirkens Medlemmer for Alvor vilde tage fat hermed, da dette er nødvendigt for helt at kunne komme til at staa som „Frelsere paa Zions Bjerg“. Han nedbad Herrens Besignelse over alle Konferencens Medlemmer. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 201 og Taksigelse af Br. Sætrum.

Festen Tirsdag Aften.

Som Afslutning paa Konferencen afholdtes Tirsdag Aften, trods Flyttedagens Trævlhed, en lille Fest, der tillige var et Farvelmøde i Anledning af Søster Kaja Absalonsens forestaaende Afrejse til Brooklyn til en Familie af sig. Efter Udførelsen af et Program serveredes Chokolade og Kager. Man skiltes om sider med de bedste Forhaabninger for Evangeliets Værks Fremgang i de kommende Maaneder, indtil man funde mødes igjen til næste Konference. Torsdag Aften samledes Søndagskolens Børn til en lille Fornøjelsessfest.

Rachel Moe, Skriver ved Konferencen.

Efteraarskonferencen i Salt Lake City.

Den 86. halvaarlige Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige indlededes med en Konference af de kwindelige Hjælpeforeninger, som afholdtes Fredag og Lørdag i Assembly Hall den 1. og 2. Oktbr. Præsidentinde B. Wells holdt Åbningstalen, hvorefter Rapporter aflagdes, og mange betinelige Raad vedrørende Hjælpeforeningsarbejdet blevne givne. Rapporterne udviste, at et stort og mangesidigt Arbejde var udført i det forløbne Halvaar i Kirkens 770 Hjemsgogne.

Selv Konferencen begyndte Søndag Morgen den 3. Oktbr., og Tilstromningen var saa stor, at der baade Formiddag og Eftermiddag afholdtes Møder i Assembly Hall og udenfor paa Bladsen.

Alle Kirkens General-Autoriteter vare tilstede med Undtagelse af Eldste Hyrum M. Smith, der præsiderer over den europæiske Mission. Præsident Joseph F. Smith holdt en interessant og lærerig Åbnings-tale Søndag Formiddag. Han henviste til Nødvendigheden af at give Agt paa de smaa, daglige Pligter, de „smaa Ting“ i Evangeliet, som i Virkeligheden ofte ere de mest betydningsfulde. Blandt de Principper, som de Sidste-Dages Hellige ikke burde forsømme, nævnedes han Familiebønnen Morgen og Aften, Bordbønnen, Efterlevelsen af Bisdomsordet, Overværelse af Sakramente- og andre Forsamlinger, Opholdelsen af de præsiderende Autoriteter, Tiende og Fasteofringer, Nødvendigheden af at leve i Fred med hele Verden og at give de Unge en god, moralst og religiøs Opdragelse.

Han fremlagde og motiverede nærmere et Forslag om at bygge et Tempel paa Sandwicherne, saa at Kirkens mange Medlemmer, som leve der, kunne blive i Stand til at udføre Tempelarbejde. Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Templet vil blive bygget i Laie, hvor Mis-

sionens Hovedkvarter findes, paa Den Dahu. Han sagde endvidere, at Kirken aldrig nogensinde havde været i en bedre Tilstand i alle Retninger end netop nu. Tienden udgjorde iaaar betydeligt mere end ifjor paa samme Tid, og flere nye Stave og Ward (Stifter og Sogne) vare organiserede i Løbet af sidste Halvaar. Arbejdet paa Templet i Cardston, Kanada, gaar rask fremad, og mange nye Forsamlingshuse ere opførte rundt omkring.

Som Kirkens Præsident velsignede han hele Israel i Jesu Kristi Navn fra Øst til Vest og fra Syd til Nord i hele Verden og sagde, at Tiden nærmer sig med hurtige Skridt, da Herrens Ord skulle blive bragte til alle Jordens Indbyggere.

Præsident Anthon H. Lund sagde, at han havde glædet sig over at lytte til Præsident Smiths Raad og Formaninger til de Hellige, og omtalte Nødvendigheden af at leve oprigtigt og retskaffent for Herren, saaledes at hans Aaland altid kan bo hos os. Nogle sige, at det er tilstrækkeligt at leve efter de moralske Love og holde Budene, og dette er godt, saa langt det rækker, men Kundskab om Gud og hans Søn Jesus Kristus og Aldhydelse af alle Guds Bud er nødvendig til Frelse ifølge den hellige Skrift.

Præsident Lund advarede de Hellige mod at lade sig føre paa Afveje ved at lytte til dem, der fremsette falske Lærdomme. Herren har gjennem Profeten Joseph Smith givet os tilkjende, at naarsomhelst et Medlem af Kirken staar frem og siger, at han har Ret, medens Kirken tager fejl, da indtager denne Mand et farligt Standpunkt.

Bed Mødet i Tabernaklet Kl. 2 talte Præsident C. W. Penrose. De øvrige Talere ved Konferencemøderne Søndag og Mandag vare hovedsagelig Missions- og Stavspræsidenter. Disse Møndes Vidnesbyrd vare af stor Interesse for Tilhørerne.

Søndag Aften Kl. 7 aholdt Søndagssskolerne deres Konference, der var af usædvanlig Interesse, fordi Størstedelen af Tiden blev benyttet til at omtale Søndagsskolearbejdet blandt Indianerne paa Sandwichøerne, i Mexiko og i Japan.

Onsdag den 6. Oktober aholdtes de to sidste Møder af Konferencen. Ved Mødet Kl. 2 blev Kirkens Autoriteter foreslaaede til Opholdelse. Alle Forslagene vedtages enstemmigt.

„Bikuben“.

Inndhold:

„Mormonismens“ filosofiske Grundlag.....	353	„Mormonismens“ filosofiske Grundlag.....	362
Tankesprog	359	Efteraarsslkonferencen i Bergen ...	364
Redaktionelt:		Efteraarsslkonferencen i Salt Lake City	367
Dethellige Nadverens Sakramente	360		

Afgivet og forlagt af H. J. Christansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn A.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen.)